

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 24Sas/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0823106310
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Jitka Mlynarčíková, PhD.,
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:0823106310.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v konaní pred sudkyňou JUDr. Ing. Jitkou Mlynarčíkovou, PhD., LL.M., v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/X, XXX XX E. F. - B., zast.: Mgr. Martina Pastier, advokátka, so sídlom Nábřežná 5, 968 01 Nová Baňa proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 15. 08. 2023, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Na základe žiadosti žalobcu o dávku v nezamestnanosti zo dňa 11. 01. 2023 rozhodla Sociálna poisťovňa, pobočka Žiar nad Hronom (ďalej len „orgán verejnej správy prvého stupňa“) rozhodnutím č. 2798/2023-ZH-DvN zo dňa 22. 05. 2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) tak, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“).

2. V odôvodnení rozhodnutia orgán verejnej správy prvého stupňa uviedol, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica žalobcu dňom 01. 01. 2023 zaradil do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Dňa 11. 01. 2023 si žalobca uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti na orgáne verejnej správy prvého stupňa. Podkladom na vydanie rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, údaje z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica potrebné na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti a potvrdenie kompetentnej inštitúcie príslušného štátu Európskej únie - Švajčiarsko. Orgán verejnej správy prvého stupňa konštatoval, že v posledných štyroch rokoch pred zaradením žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie (t.j. v období od 01. 01. 2019 do 31. 12. 2022) žalobca nepreukázal žiadne doby poistenia v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky. Na území iného členského štátu Európskej únie žalobca preukázal dobu poistenia v nezamestnanosti od 01. 01. 2019 do 31. 12. 2022, t.j. 1 461 dní. Z vykonaného dokazovania ohľadom zachovania pracovných, rodinných, osobných a iných väzieb žalobcu na Slovensku počas vykonávania zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie dospel orgán verejnej správy prvého stupňa k záveru, že žalobca bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo bydlisko žalobcu na území Slovenskej

republiky, a preto sa na žalobcu čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia nevzťahuje a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia. Žalobca sa na území Švajčiarska zdržiaval od marca 2017 do decembra 2022, pričom posledný pracovný pomer žalobcu trval od 01. 08. 2018 do 31. 12. 2022 a bol uzatvorený na dobu neurčitú u toho istého zamestnávateľa s tým, že pracovný pomer bol ukončený zo strany zamestnanca. V období od 20. 10. 2022 do 31. 12. 2022 bol žalobca poberateľom nemocenskej dávky z tamojšieho sociálneho systému. Počas návratov na územie Slovenskej republiky sa žalobca zdržiaval vo vlastnej nehnuteľnosti, ktorú renovoval. Žalobca je rozvedený a bezdetný. Z pracovnej histórie žalobcu vyplýva, že sa prerušovanie zdržiaval na území Rakúska od novembra 2012 do septembra 2015. Počas posledného zamestnania vo Švajčiarsku si žalobca zamestnanie na území Slovenskej republiky nehľadal. Návraty žalobcu na územie Slovenskej republiky každé 3 mesiace žalobca čiastočne zdokladoval a doložil čestnými vyhláseniami matky a družky. Orgán verejnej správy prvého stupňa konštatoval, že úver z roku 2019 čerpaný žalobcom na Slovensku na účel expedície do Himalájí, družka, s ktorou žalobca nežil v spoločnej domácnosti, prerábanie nehnuteľnosti, sú menej významné ako skutočnosť, že žalobca mal stabilné zamestnanie (v danom prípade) vo Švajčiarsku a prioritne sa orientoval na zahraničný pracovný trh. Centrum záujmov a bydlisko žalobcu na Slovensku na základe uvedených skutočností nepovažoval orgán verejnej správy prvého stupňa za zachované.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 21. 06. 2023, ktoré bolo doručené orgánu verejnej správy prvého stupňa dňa 26. 06. 2023. Orgán verejnej správy prvého stupňa, ktorý odvolaniu žalobcu nevyhovelo, predložil vec žalovanej na rozhodnutie o podanom odvolaní. Žalovaná (Sociálna poisťovňa, ústredie) o odvolaní žalobcu rozhodla rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 15. 08. 2023 tak, že podľa § 218 ods. 2 Zákona o sociálnom poistení odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaná poukázala na § 104 ods. 1, 6 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1, 2, čl. 65 ods. 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa ustanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Ďalej uviedla, že v období posledných štyroch rokov pred zaradením žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie, žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy (vyžaduje sa doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní). Dňa 18. 04. 2023 bol do informačného systému Sociálnej poisťovne elektronicky importovaný formulár SED U002, v ktorom príslušná švajčiarska inštitúcia osvedčila žalobcovi v bode 4 - obdobia poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti od 01. 08. 2018 do 31. 12. 2022 (zamestnanie, ktoré je obdobím poistenia), od 20. 10. 2022 do 31. 12. 2022 (obdobie pracovnej neschopnosti, ktoré je obdobím poistenia alebo sa považuje za obdobie poistenia) a ďalej v bode 6 - dôvod ukončenia posledného zamestnania, ktorým bola výpoveď podaná zamestnancom. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti bolo posudzované zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t.j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených žalobcom v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti a vo Vyhlásení žalobcu na účely posúdenia zachovania centra záujmov (ďalej aj len „Vyhlásenie“). Žalobca sa v predchádzajúcom období zdržiaval na území Talianska od novembra 2002 do marca 2004, na území Rakúska od novembra 2012 do decembra 2012 a opäť od februára 2013 do septembra 2015 a naposledy na území Švajčiarska od marca 2017 do decembra 2022, t.j. spolu sa zdržiaval v zahraničí opakovane (prerušovane) takmer 10 rokov. V rámci hodnotenia situácie žalobcu žalovaná posudzovala povahu a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy. Žalovaná uviedla, že žalobca bol naposledy na území Slovenskej republiky povinne sociálne poistený u zamestnávateľa LB Plast s.r.o. od 06. 05. 2016 do 06. 10. 2016. Vo Švajčiarsku mal celkovo uzatvorené 2 pracovné pomery u rôznych zamestnávateľov, ktoré na seba bezprostredne nadväzovali. Posledný pracovný pomer bol u zamestnávateľa Blumer – Lehmann AG od 01. 08. 2018 do 31. 12. 2022 na dobu neurčitú v pozícii tesár. Pracovný pomer bol ukončený na podnet žalobcu. V období od 20. 10. 2022 do 31. 12. 2022 žalobca poberal nemocenské zo švajčiarskeho sociálneho systému a v uvedenom období sa zdržiaval na Slovensku. Žalobca bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Slovensku v rokoch 2007 - 2008, 2010, 2012 - 2013 a 2015 - 2016, pričom od 02. 10. 2015 do 01. 04. 2016 poberal dávku v nezamestnanosti. Žalovaná hodnotila pracovnú situáciu žalobcu ako stabilnú s prioritnou, dlhodobou a opakovanou orientáciou na zahraničný pracovný trh. Vo vzťahu k rodinnému stavu a rodinným väzbám žalobcu žalovaná uviedla, že žalobca je rozvedený

a na území Švajčiarska sa podľa Vyhlásenia na účely posúdenia zachovania centra záujmov zdržiaval sám. Na Slovensku sa zdržiavali rodičia žalobcu a družka F. F., s ktorou tvorí pár od septembra 2020 a ďalší rodinní príbuzní. Na Slovensko sa žalobca vracal každý tretí mesiac po dobu cca 2-3 týždňov, pričom cestoval vlastným autom alebo prepravcom. Žalobca uzatvoril v novembri 2022 s mestom E. F. nájomnú zmluvu s platnosťou od 01. 01. 2023 o prenechaní dočasného užívania nehnuteľnosti za účelom chovu dobytka. Na Slovensku žalobca uhrádza poplatky za komunálny odpad a daň z nehnuteľnosti, využíva internetové služby a čerpal úver na účel expedície do Himalájí. Vo vzťahu k bytovej situácii žalovaná túto považovala za stabilnú a primeranú výkonu povolenia, keďže žalobca vo Švajčiarsku býval v podnájme, ktorý počas celého pobytu menil 1 krát. Žalobca počas návratu zo zahraničia býval vo vlastnej nehnuteľnosti (ktorú počas posledných 5 rokov rekonštruoval) spolu s družkou. Za štát bydliska na daňové účely sa podľa žalovanej považuje štát zamestnania, t.j. Švajčiarsko, keďže žalobca bol naposledy zamestnaný na tomto území, kde si plnil daňové povinnosti. Žalovaná ďalej poukázala na Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 zo dňa 12. 06. 2009 (ďalej len „Rozhodnutie Správnej komisie č. U2 zo dňa 12. 06. 2009“), v súlade s ktorým bola celková dĺžka pobytu žalobcu takmer 10 rokov, stabilná pracovná situácia vo Švajčiarsku, prioritná, dlhodobá a opakovaná orientácia na zahraničný pracovný trh, poberanie nemocenského zo švajčiarskeho sociálneho systému, stabilná a primeraná bytová situácia v zahraničí, daňová povinnosť na území Švajčiarska, vyhodnotenú silnejšie ako ostatné skutočnosti (rodinné väzby, deklarované návraty, nájomná zmluva, úhrada poplatkov za komunálny odpad a dane z nehnuteľností, čerpanie úveru, vlastníctvo rodinného domu a jeho postupná rekonštrukcia, využívanie služieb internetu), ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Žalobca počas výkonu zárobkovej činnosti vo Švajčiarsku sa v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný čas a mimo pracovný čas, poberal nemocenské, platil zákonné odvody, dane na území Švajčiarska, pričom tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie a prenesenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania práve na územie Švajčiarska. Preto nie je možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Švajčiarska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Žalovaná zdôraznila, že nezamestnaná osoba by si mala prednostne uplatniť nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poistné pre prípad nezamestnanosti. Žalobca mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Švajčiarska. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t.j. aj na územie Slovenskej republiky. Žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu uviedol, že po ukončení posledného pracovného pomeru na území Švajčiarska dňom 31. 12. 2022 sa nemohol zaevidovať na príslušnom švajčiarskom úrade práce zo zdravotných dôvodov. Ak nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia, t.j. v prípade zachovania pevných väzieb a bydliska v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. V takýchto prípadoch je otázka bydliska zásadná. Nezamestnané osoby, ktoré dosiahli dobu poistenia v nezamestnanosti len na území štátu pôvodu nemajú právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom požívajú o dávku v nezamestnanosti (nezamestnané osoby, ktoré v posudzovanom období dosiahli dobu poistenia len na území Slovenskej republiky si o dávku v nezamestnanosti nemôžu požiadať v inom členskom štáte Európskej únie, ale len na území Slovenskej republiky). Neuplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti nemôže byť samo osebe dôvodom pre úspešné domáhanie sa vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku (v štáte, kde nebolo odvádzané poistné na poistenie v nezamestnanosti). Na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27. 11. 2018). Pokiaľ žalobca poukazoval na vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku, žalovaná uviedla, že na túto skutočnosť bolo v konaní prihliadnuté, pričom vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku bolo porovnané s ostatnými zistenými skutočnosťami (stabilnou pracovnou situáciou vo Švajčiarsku, prioritnou, dlhodobou a opakovanou orientáciou na zahraničný pracovný trh, poberaním nemocenského zo švajčiarskeho sociálneho systému, stabilnou a primeranou bytovou situáciou v zahraničí, daňovou povinnosťou na území Švajčiarska), ktoré poukazujú na prenesenie väzieb žalobcu na územie Švajčiarska. Úhradu poplatkov za komunálny odpad a dane z nehnuteľnosti žalovaná nepovažovala za tak zásadné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé bez ďalšieho privediť zmenu centra záujmov žalobcu. Povinné platby nákladov spojených s nehnuteľnosťou nemajú

význam pre určenie bydliska, pretože ide o bežné náklady spojené s vlastníctvom akéhokoľvek majetku, nech sa nachádza kdekoľvek. Na prítomnosť rodiny a družky na Slovensku bolo prihladené, avšak ich pobyt v krajine pôvodu jednoznačným spôsobom nepreukazuje zachovanie bydliska žalobcu na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v inom členskom štáte Európskej únie, čo je aj v súlade s Rozhodnutím Správnej komisie č. U2 zo dňa 12. 06. 2009. V konaní bolo prihladené na zdravotný úraz žalobcu v októbri 2022 a s tým spojené vyšetrenia, avšak v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie bydliska v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Vo vzťahu k návratom žalobcu na územie Slovenska žalovaná uviedla, že žalobca sa prevažnú časť roka zdržiaval vo Švajčiarsku, kde vykonával zárobkovú činnosť, čo preukazuje, že žalobca sa orientoval na švajčiarsky pracovný trh. Žalovaná uzatvorila, že žalobca si počas výkonu činnosti zamestnanca vo Švajčiarsku nezachoval väzby so Slovenskou republikou, a preto nebolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú žalobca dosiahol na území Švajčiarska. Napadnuté rozhodnutie žalovanej bolo žalobcovi doručené dňa 23. 08. 2023.

Správna žaloba

5. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu (20. 10. 2023), ktorou sa domáhal, aby správny súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej a prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca si zároveň uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu trov konania.

6. V bode I. správnej žaloby žalobca poukázal na vecnú a miestnu príslušnosť Správneho súdu v Banskej Bystrici a citoval ustanovenie § 191 ods. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“). V bode II. poukázal na administratívne konanie a v ňom vydané rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré sú podľa žalobcu nesprávne a v rozpore so zákonom, a preto ich žiada zrušiť z dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e) SSP. V bode III. správnej žaloby žalobca uviedol, že sa dlhodobo z dôvodu výkonu pracovnej činnosti striedavo zdržiaval okrem Slovenska aj v zahraničí, pričom do zahraničia začal odchádzať za účelom vyhľadania práce z dôvodu nedostatku pracovných príležitostí na Slovensku a neskôr aj pre lepšie platové podmienky s tým, že jeho úmyslom nikdy nebolo trvalé usadenie sa mimo územia Slovenska. Žalobca poukázal na svoj naposledy uzatvorený pracovný pomer u zamestnávateľa Blumer – Lehman AG vo Švajčiarsku od 01. 08. 2018 do 31. 12. 2022 na dobu neurčitú v pozícii tesár, ktorý bol ukončený žalobcom jednostranne na základe výpovede, ako i na to, že vo Švajčiarsku sa nezdržiaval so žiadnou blízkou osobou. Na Slovensku má družku, s ktorou má vzťah od septembra 2020 a obývajú spoločnú domácnosť a tiež mu na Slovensku žijú rodičia a ďalší rodinní príbuzní. Žalobca zopakoval skutkové okolnosti známe z administratívneho konania o periodicite svojich návratov na Slovensko, o nájme pozemkov od mesta E. F. za účelom chovu hospodárskych zvierat, o rekonštrukcii rodinného domu v jeho výlučnom vlastníctve, v ktorom má bydlisko, o prenájme bytu vo Švajčiarsku, o platení dane z nehnuteľnosti na Slovensku, poplatku za komunálny odpad, nákladov na energie spojené s prevádzkou rodinného domu, internetu, telefónu, o pôžičke, o úraze nohy, o zaevidovaní sa do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku a o žiadosti o dávku v nezamestnanosti na Slovensku. V bode IV. správnej žaloby žalobca poukázal na odôvodnenie zamietnutia jeho žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti orgánom verejnej správy prvého stupňa. V bode V. správnej žaloby žalobca citoval § 13 ods. 5, § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1 a 2, čl. 65 ods. 2 základného nariadenia, pričom uviedol, že sa domnieva, že dostatočným spôsobom preukázal existenciu doby poistenia v nezamestnanosti vo Švajčiarsku v období viac než dvoch rokov pred podaním žiadosti o zaradenie do evidencie nezamestnaných občanov, no hľadajúcich zamestnanie na území Slovenskej republiky tak, ako to vyžaduje zákon, čím podľa jeho presvedčenia spĺňa podmienky pre priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalobca poukázal na to, že požiadal iba o jednu dávku v nezamestnanosti, a to na území Slovenskej republiky a predpísaným spôsobom sa zaevidoval do evidencie uchádzačov o zamestnanie na úrade práce. V bode VI. správnej žaloby citoval čl. 65 ods. 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 ods. 1 a 2 vykonávacieho nariadenia. Poukázal na individuálne posudzovanie skutočností vo vzťahu k zachovaniu väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky, a to bez ohľadu na fiškálny záujem štátu, pretože občan členského štátu sa nemôže ocitnúť v situácii bez zabezpečenia vlastným domovským

štátom, pokiaľ v ňom stále má nielen majetkové, ale aj spoločenské väzby. Podľa žalobcu s odkazom na čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia neexistujú rozdielne stanoviská aspoň dvoch členských štátov, keď zo všetkých dostupných informácií a súvisiacich skutočností je zrejmé, že žalobca má bydlisko na území Slovenskej republiky, kde sa aj trvale zdržiava. Žalobca uviedol, že nemal nikdy v úmysle natrvalo opustiť Slovensko a za miesto svojho bydliska vždy považoval Slovenskú republiku, ku ktorej má vytvorené najpevnejšie väzby, cíti sa tu najlepšie sociálne a citovo ukotvený, a to s prihliadnutím na rodinné, spoločenské a majetkové väzby. Žalobca poukázal na právne závery vyjadrené v Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/35/2012. Súčasne poukázal na odôvodnenie Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17. 02. 1977 č. C 76 - 76 – Silvana di Paolo proti Office de l'emploi, z ktorého vyplýva, že bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte. Z citovaného rozsudku vyplýva, že pri posúdení bydliska je vhodné vziať do úvahy dĺžku a kontinuitu bydliska predtým, ako sa pracovník presťahoval, dĺžku trvania a cieľ jeho absencie, charakter zamestnania, ako aj zámer zúčastnenej osoby, ktorý vyplýva zo všetkých okolností. Žalobca odkázal aj na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/2/2020. Podľa žalobcu v rámci predmetného dávkového konania orgány verejnej správy dospeli na základe zisteného skutkového stavu k nesprávnym skutkovým záverom, nakoľko nezobrali do úvahy dôvody, pre ktoré žalobca uzavrel pracovnoprávny vzťah v zahraničí, pre ktoré žalobca odišiel pracovať do Švajčiarska, dočasnosť jeho zotrvania na území Švajčiarska (Švajčiarsko bolo už štvrtou dlhodobejšou zahraničnou pracovnou destináciou za posledných 20 rokov) a ani skutočnosť, že sa žalobca vrátil na územie Slovenskej republiky a mal významný majetok, aktivity a citové vzťahy. Žalobca ďalej namietal, že žalovaná zobrala do úvahy len niektoré zo skutočností stanovených v čl. 11 ods. 1 písm. a) a b) vykonávacieho nariadenia (pobyt vo Švajčiarsku viac ako 5 rokov, stabilná pracovná situácia vo Švajčiarsku, orientácia na švajčiarsky pracovný trh, plnenie daňových povinností na území Švajčiarska, čerpanie dávok sociálneho poistenia vo Švajčiarsku). Žalovaná nezohľadnila žalobcove výlučné vlastníctvo nehnuteľnosti - rodinného domu na Slovensku, ktorý užíva na svoje vlastné bývanie, pričom vlastníctvo nehnuteľnosti je jednou zo skutočností, ktorú je v zmysle čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia potrebné zohľadniť pri posudzovaní bydliska dotknutej osoby, pretože vypovedá o jej bytovej situácii. Žalovaná túto skutočnosť v celkovom kontexte spolu s ostatnými skutočnosťami nevyhodnotila správne, práve naopak, odignorovala ju, vrátane starostlivosti žalobcu o nehnuteľnosť, uhrádzanie jej nákladov a napokon aj nemalé investície do jej zhodnotenia. Žalovaná sa bližšie nezaoberala tým, že žalobca sa venuje na Slovensku aj inej významnej záujmovej činnosti za účelom zárobku, a to chovom hospodárskych zvierat, kvôli čomu uzatvoril aj odplatný nájomný vzťah k pozemkom v Novej Bani. Žalovaná nevzala do úvahy skutočnosť, že žalobca v pravidelných intervaloch prichádzal do E. F. a zotrval tu vždy nie krátky čas. Nebolo zohľadnené ani to, že žalobca má na Slovensku družku, s ktorou žije v spoločnej domácnosti, že tu má rodičov, ktorí žijú v susedstve žalobcu a žalobca im pomáha a ani to, že tu má ďalších príbuzných - sestru a jej rodinu a priateľov. Žalobca (správne má byť žalovaná – pozn. správneho súdu) zobrala do úvahy len pracovnú situáciu žalobcu vo Švajčiarsku, a to bez náležitého zdôvodnenia svojich úvah, ktoré ju viedli k takémuto záveru a prečo práve toto hľadisko malo u žalovanej prednosť. Žalovaná nesprávne vyhodnotila skutočnosti získané na základe informácií od žalobcu za účelom zistenia presného, úplného skutkového stavu a dokazovania skutočnosti pre posúdenie zachovania bydliska na území Slovenskej republiky a zachovania centra záujmov. V bode VII. správnej žaloby žalobca poukazoval na voľný pohyb osôb, kapitálu a služieb v rámci Európskej únie s tým, že cieľom bolo vytvoriť systém, v ktorom osoba pracujúca v ktoromkoľvek členskom štáte Európskej únie môže uplatniť požiadavky na sociálne zabezpečenie alebo poistenie v ktoromkoľvek členskom štáte, najmä v štáte, kde má bydlisko a v ktorom je so štátom zviazaná rôznymi odôvodniteľnými väzbami. Žalobca poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva C-90/97 Robin Swaddling c/a Adjudication Commisioner z 25. 02. 1999 alebo C-208/07 von Chamier – Glisczinski. Žalobca uviedol, že by nemal byť diskriminovaný za využitie práva voľného pohybu osôb za účelom nájdenia si zamestnania v inom členskom štáte, keď zamestnanie nenašiel v domovskom členskom štáte. V bode VIII. správnej žaloby poukazoval na § 195 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení a v ňom obsiahnutú povinnosť orgánov verejnej správy presne a úplne zistiť skutočný stav vecí, pričom otázka centra záujmov nemá byť skúmaná príliš formálne, bez dostatočného odôvodnenia a ani bez zistenia stanoviska dotknutého členského štátu. Žalovaná prípad žalobcu posudzovala čisto formálne, bez zohľadnenia špecifických okolností, pričom mala posudzovať pojem bydlisko žalobcu v širších súvislostiach v súčinnosti s celkovou rodinnou situáciou žalobcu, jeho rodinných väzieb a súčasne povahy vykonávanej pracovnej činnosti žalobcu vo vzťahu k jej trvalosti, stabilite a dĺžke trvania. Žalovaná neskúmala skutočné dôvody pracovnej činnosti žalobcu v zahraničí a tiež dôvody, ktoré ho viedli k návratu na územie Slovenskej republiky. Žalobca

vycestoval za prácou, keďže sa chcel o seba postarať sám vlastnou prácou, pričom jeho úmyslom nebolo trvalé usadenie sa mimo územia Slovenskej republiky. Z rozhodnutí orgánov verejnej správy nevyplýva, že by došlo k rozdielnym stanoviskám dotknutých inštitúcií sociálneho zabezpečenia Švajčiarska a Slovenska o určení bydliska žalobcu a žalovaná preto neposudzovala úmysel, t.j. centrum záujmov posudzovanej osoby a vychádzala z toho, že bydliskom žalobcu v čase jeho zamestnania na území iného členského štátu bolo územie Švajčiarska, kde býval v podnájme. Z obsahu rozhodnutí orgánov verejnej správy nevyplýva, že by zisťovali akého charakteru bolo bývanie žalobcu vo Švajčiarsku, či nájomný byt užíval sám alebo spoločne s inými osobami či predmetné bývanie malo trvalejší, súkromný charakter, naznačujúci záujem na vytvorení trvalého bývania a vlastného mimo-pracovného zázemia alebo sa jednalo o spoločné bývanie viacerých osôb bez rodinných väzieb, prechodného či dočasného charakteru. Nezachovanie centra záujmov ako aj bydliska na území Slovenskej republiky považoval žalobca za nedostatočne skúmané a odôvodnené. V bode IX. správnej žaloby žalobca poukázal na oslobodenie od súdneho poplatku, v bode X. uviedol, že nariadenie pojednávania nežiada a v bode XI. formuloval žalobný petit.

Vyjadrenie žalovanej

7. Žalovaná vo vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 15. 11. 2023 zopakovala priebeh administratívneho konania a poukázala na § 104 ods. 1, 6 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1, 2, čl. 65 ods. 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia, čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Uviedla, že slovenská doba poistenia v nezamestnanosti musí byť dosiahnutá ako posledná a iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť doby poistenia dosiahnuté na území iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Žalovaná zotrvala na skutočnostiach uvádzaných v napadnutom rozhodnutí. Navyše k žalobnej námietke nedostatočného zistenia skutkového stavu pre riadne posúdenie veci, ktoré malo viesť k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedla, že boli zohľadnené všetky skutočnosti relevantné pri posudzovaní bydliska žalobcu a zachovania centra jeho záujmov počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí, ktoré boli zistené z predložených dokumentov, ktoré boli komplexne vyhodnotené vo vzájomnej súvislosti. S poukazom na § 196 ods. 6 druhá veta Zákona o sociálnom poistení žalovaná uviedla, že to, že dala väčšiu váhu iným dôkazom ako navrhuje žalobca (rodinné väzby, deklarované návraty, nájomná zmluva, úhrada poplatkov za komunálny odpad a dane z nehnuteľnosti, čerpanie úveru, vlastníctvo rodinného domu a jeho rekonštrukcia, využívanie služieb internetu) neznamená, že žalovaná nesprávne vyhodnotila všetky dostupné informácie. Žalobca v odvolaní a ani v správnej žalobe neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť podľa jeho názoru v konaní dôslednejšie zistené a preukázané. Žalobca v odvolaní nedostatočne zistený skutkový stav veci nenamietal. Vo vzťahu k žalobnej námietke nezisťovania stanoviska príslušnej švajčiarskej inštitúcie, t.j. či medzi žalovanou a švajčiarskou inštitúciou (ne)došlo k dohode vo veci určení bydliska žalobcu, žalovaná poukázala na čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. K rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu medzi švajčiarskou inštitúciou a žalovanou nedošlo, pretože príslušná švajčiarska inštitúcia nemala dôvod posudzovať bydlisko žalobcu. Podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia by sa postupovalo vtedy, ak by príslušná švajčiarska inštitúcia usúdila, že bydlisko žalobcu bolo na Slovensku a na základe toho by mu nepriznala nárok na niektoré sociálne dávky a podľa názoru žalovanej by bolo bydlisko vo Švajčiarsku. K takémuto rozporu však nedošlo, a preto žalovaná zvolila priamu aplikáciu kritérií stanovených v čl. 11 ods. 1 písm. a) a b) vykonávacieho nariadenia. Žalovaná poukázala na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/26/2016 zo dňa 30. 01. 2018 (body 29. – 31.). K žalobnej námietke ohľadom neexistencie úmyslu žalobcu trvalo sa usadiť mimo územia Slovenskej republiky a vycestovania do zahraničia výlučne z pracovných dôvodov, žalovaná uviedla, že zistené skutočnosti a okolnosti nasvedčujú úmyslu žalobcu v rozhodnom období bývať práve vo Švajčiarsku. Nie je rozhodujúcou skutočnosťou, aké dôvody viedli žalobcu k zmene tohto rozhodnutia, k vráteniu sa na Slovensko a ani to, že nikdy nebolo úmyslom žalobcu trvalé usadenie sa mimo územia Slovenskej republiky. Pohnútky k odchodu do zahraničia ako aj pre návrat na Slovensko sú v kontexte určovania bydliska v rozhodnom čase (počas posledného zamestnania) za daných okolností irelevantné. Skutočnosť dlhodobého a opakovaného zotrvávania v zahraničí mimo územia Slovenska po dobu takmer 10 rokov (s prerušením) za účelom vykonávania zárobkovej činnosti nemožno považovať za prechodný, resp. krátkodobý pobyt. Žalobca mal celkovo uzatvorené 2 pracovné pomery u rôznych zamestnávateľov, ktoré na seba bezprostredne nadväzovali, pričom posledný pracovný pomer trval od 01. 08. 2018 do 31. 12. 2022 a bol uzatvorený na neurčitý čas. Žalobca

trávil väčšinu času mimo svojho pôvodného rodinného prostredia na Slovensku, čím oslabil svoje individuálne väzby na Slovensko. Samotné plány dotknutej osoby na jej prípadnú budúcu zmenu nemôžu byť pre posúdenie centra záujmov dotknutej osoby rozhodujúce, keďže centrum záujmov sa musí posudzovať vždy v danom konkrétnom období. Dôvody a okolnosti odchodu žalobcu do zahraničia nie sú rozhodujúcimi skutočnosťami preukazujúcimi miesto bydliska. Subjektívne skutočnosti ako sú úmysel, dôvody odchodu do zahraničia, dôvody návratu a podobne nemôžu prevážiť skutočnosti objektívne, t.j. skutočnosti definované v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Vo vzťahu k presvedčeniu žalobcu o vytvorení najpevnejších väzieb k Slovenskej republike, kde sa cíti najlepšie sociálne a citovo ukotvený, žalovaná poukázala na bod 14. odôvodnenia Rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Ssk 103/2021 zo dňa 25. 10. 2022. K domnienke žalobcu, že dostatočným spôsobom preukázal existenciu doby poistenia v nezamestnanosti vo Švajčiarsku v období viac než dvoch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku, čím podľa jeho názoru spĺňa podmienky priznania nároku na dávku v nezamestnanosti, žalovaná uviedla, že v konaní bolo bez pochybností preukázané, že v posudzovanom období bol žalobca poistený v nezamestnanosti na území Švajčiarska. Z tohto dôvodu bolo potrebné v konaní zohľadniť príslušné ustanovenia základného nariadenia a posúdiť, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú vo Švajčiarsku zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Nakoľko žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, otázka bydliska bola v prípade žalobcu ako žiadateľa o dávku v nezamestnanosti zásadnou. Žalovaná považovala za preukázané, že počas výkonu zamestnania žalobcu vo Švajčiarsku si tento nezachoval bydlisko na Slovensku. Dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú vo Švajčiarsku nebolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. K žalobnej námietke, že žalovaná nezisťovala charakter bývania žalobcu vo Švajčiarsku, neprihliadala na vlastníctvo nehnuteľnosti žalobcom na území Slovenska a investovanie do tejto nehnuteľnosti, vrátane úhrady nákladov s tým spojených, žalovaná uviedla, že bytová situácia žalobcu bola dôkladne posúdená. Žalobca býval vo Švajčiarsku v podnájme, ktorý počas celého pobytu menil 1 krát. Pre určenie bydliska nie je určujúce, či dotknutá osoba býva v nehnuteľnosti, ktorú vlastní alebo ju má v nájme/podnájme. Nie je rozhodujúce ani to, či žalobca býval sám alebo spoločne s inými osobami. Žalovaná vyhodnotila bytovú situáciu žalobcu na území Švajčiarska za stabilnú a primeranú pomerom súvisiacim s vykonávaním zárobkovej činnosti. Žalovaná vzala do úvahy stabilnú bytovú situáciu žalobcu na území Slovenska - vlastníctvo rodinného domu. Vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku bolo porovnané s ostatnými zistenými skutočnosťami, ktoré poukazujú na vytvorenie a prenesenie väzieb žalobcu na územie Švajčiarska. Vlastníctvo nehnuteľnosti automaticky nezakladá záver o tom, že centrum záujmov má žalobca aj naďalej na Slovensku. Opak by navodil absurdnú situáciu, že každý, kto má na Slovensku nehnuteľnosť, automaticky tu má zachované centrum záujmov. Žalobca v rozhodujúcom období v tomto rodinnom dome pravidelne nebýval, čo vzhľadom na jeho prácu vo Švajčiarsku ani prakticky nebolo možné. Doklady o platbách, ktoré vznikli žalobcovi v súvislosti s rekonštrukciou nehnuteľnosti a náklady spojené s nehnuteľnosťou nemajú význam pre určenie bydliska, pretože ide o bežné náklady spojené s vlastníctvom akéhokoľvek majetku, nech sa nachádza kdekoľvek. Investovanie finančných prostriedkov do nehnuteľnosti môže svedčiť o úmysle žalobcu, že sa po určitej dobe chce vrátiť na Slovensko, čo však nevyklučuje, že až dotedy mal bydlisko inde - vo Švajčiarsku. K žalobnej námietke, že sa žalovaná bližšie nezaoberala prítomnosťou družky, rodičov a ďalších rodinných príbuzných žalobcu na Slovensku, žalovaná uviedla, že prihliadla na prítomnosť rodiny žalobcu na Slovensku, čo uviedol ako väzbu k Slovensku. Príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ by došlo k neprijateľnému rozšíreniu oblasti uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, že by zahŕňalo všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Kritérium rodinnej situácie sa týka len tzv. úzkej rodiny, t.j. rodinných príslušníkov v zmysle čl. 1 písm. i) bodu 2 základného nariadenia, ktorými sú manžel alebo manželka, nepnoleté deti a nezaopatrované dospelé deti. Rozširovanie rodinných väzieb, ktoré by mali byť rozhodné pre zachovanie si bydliska v pôvodnom členskom štáte aj na širšiu rodinu by viedlo k rozširovaniu oblasti uplatnenia čl. 65 základného nariadenia, čo v zásade nie je prijateľné. Zachovanie istých rodinných väzieb žalobcu na Slovensku jednoznačným spôsobom nepreukazuje, že žalobca mal počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí centrum záujmov na Slovensku. Vzťah žalobcu k rodičom nebol na úrovni zásadnej odkázanosti, ktorá by bola nezlučiteľná s čo i len dočasným prenesením jeho bydliska mimo územia Slovenska. Obdobne to platí aj vo vzťahu k družke žalobcu. Táto rodinná väzba takejto slabej intenzity nepostačuje ako dôkaz zachovania bydliska na Slovensku. Vo vzťahu k periodicite návratov žalobcu na Slovensko žalovaná uviedla, že na deklarované návraty žalobcu pri posudzovaní bydliska prihliadala. Celková dĺžka a trvalosť prítomnosti žalobcu na území Švajčiarska v porovnaní

so Slovenskom však vedie k záveru, že miestom bydliska žalobcu bolo Švajčiarsko. Vo vzťahu k chovu hospodárskych zvierat žalobcom na Slovensku žalovaná uviedla, že bolo prihladené na všetky zistené skutočnosti, avšak rozhodujúcim ukazovateľom miesta bydliska sú skutočnosti objektívne stanovené v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, v súlade s ktorými bolo bydlisko žalobcu posúdené. Žalovaná odkázala na uplatňovanie zásady „lex loci labori“. Neuplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti po ukončení posledného pracovného pomeru vo Švajčiarsku dňom 31. 12. 2022 a nesplnenie zákonných podmienok nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte pôvodu (t.j. v štáte, kde nebolo uhradené poistné na poistenie v nezamestnanosti), nie je možné vyhodnotiť ako vyskytnutie sa mimo systému sociálneho zabezpečenia dotknutých členských štátov. Zmyslom ochrany pred tým, aby sa osoba ocitla mimo určitého systému sociálneho zabezpečenia nie je zabezpečenie, aby táto osoba v každom jednom okamihu mala na určitú dávku nárok, ale zmyslom je, aby sa na ňu v každom okamihu vzťahovali právne predpisy niektorého členského štátu, podľa ktorých tento nárok môže uplatniť. Pokiaľ žalobca poukazoval na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17. 02. 1977 C - 76/76 Silvana di Paolo proti Office de l'emploi, žalovaná uviedla, že sa týka prípadu, v ktorom boli skutkové stavy posudzované podľa v tom období platnej legislatívy, a to podľa Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, ktoré bolo účinné do 30. 04. 2010. Na predmetný rozsudok nie je možné v danom konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti žalobcu prihladať. Žalovaná navrhla správne mu súdu správnu žalobu podľa § 190 SSP zamietnuť.

Replika žalobcu

8. Žalobca v replike zo dňa 12. 01. 2024 zotrval na podanej správnej žalobe v celom rozsahu. Žalovaná nepreskúmala skutočné pohnútky odchodu žalobcu do zahraničia a dôvody pracovnej činnosti žalobcu mimo územia Slovenskej republiky a nesprávnym spôsobom vyhodnotila vlastníctvo rodinného domu žalobcom na Slovensku ako „nejakú dovolenkovú destináciu“. Žalovaná odignorovala legislatívu Európskej únie a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá má prednosť pred vnútroštátnym právom Slovenskej republiky. Žalobca poukázal na doterajšiu prax žalovanej, keď žalovaná nárok na dávku v nezamestnanosti v iných obdobných prípadoch nepochybne priznala. Tiež uviedol, že vychádzajúc z textu príslušných ustanovení základného nariadenia (čl. 61 ods. 1 a 2), toto nie je koncipované ako výnimka, ale práve naopak ako základné pravidlo. Domáce, resp. inoštátne poistenia sú postavené na rovnakú úroveň európskym legislatívcom a slovenské poistenie v nezamestnanosti nemá žiadne výsostné a prioritné postavenie oproti poisteniu v nezamestnanosti v inom členskom štáte. Podľa názoru žalobcu existuje povinnosť si vyžiadať priame stanovisko dotknutej inštitúcie členského štátu vo veci posúdenia bydliska, pričom nie je možné len nepriamo vychádzať z určitých indícií, ktoré navyše majú vyhovovať fiškálnemu záujmu povinného štátu. Pokiaľ neexistuje povinnosť zisťovať stanovisko príslušných inštitúcií dotknutých členských štátov, orgány verejnej správy mali takúto skutočnosť uviesť a náležite zdôvodniť vo svojich rozhodnutiach. Skutočnosť, že švajčiarska strana považuje za miesto bydliska žalobcu územie Švajčiarskej federácie nie je nikde v rozhodnutiach orgánov verejnej správy konštatované či vysvetlené. Podľa názoru žalobcu sa žalovaná s touto otázkou náležite nevyssporiadala. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuvádza, ako sa švajčiarska strana postavila k otázke či žalobca má nárok na dávky v nezamestnanosti od švajčiarskeho úradu, t.j. ako švajčiarska strana vyplnila bod 6.2 formulára. Dovysvetlenie tejto otázky v písomnom vyjadrení k správnej žalobe nepostačuje. Žalobca uviedol, že žalovaná opomína uviesť, že zotrval v zahraničí po dobu 10 rokov v rámci posledných 20 rokov, t.j. v skutočnosti ide o polovicu pracovného života žalobcu za posledných 20 rokov, ktoré strávil na Slovensku a o polovicu pracovného života, ktorú strávil v Európskej únii. Žalobca nesúhlasil s tým, že jeho vzťah s partnerkou je „rodinná väzba slabej intenzity“, nakoľko na to, aby si niekto vytvoril rodinný život nie je nutné uzatvorenie manželského zväzku. Žalovaná podľa žalobcu manipulatívne označuje skutočnosti potrebné pre určenie či žalobca má svoje bydlisko a pevné väzby na Slovensku alebo nie, ktoré sú v neprospech žalobcu za objektívne a naopak skutočnosti svedčiacie v prospech žalobcu označuje len za subjektívne. Vo vzťahu k Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17. 02. 1977 C - 76/76 Silvana di Paolo proti Office de l'emploi žalobca poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/2/2020 zo dňa 30. 09. 2020, v ktorom konštatuje, že: „bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte“ s tým, že sa odkazuje práve na dôvody citovaného Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17. 02. 1977 C - 76/76 Silvana di Paolo proti Office de l'emploi. Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa týmto európskym judikátom

v súčasnosti pri svojom rozhodovaní inšpiruje. V závere repliky žalobca zopakoval dôvody, pre ktoré navrhuje zrušenie rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Duplika žalovanej

9. Žalovaná v duplike zo dňa 05. 02. 2024 uviedla, že otázka bydliska žalobcu v rozhodnom období bola ustálená kritériami čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, k čomu boli zistené všetky relevantné skutkové okolnosti, a preto sa v ďalšom nevyžadoval postup podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia. Bydlisko osoby sa určuje na základe objektívnych kritérií vymedzených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby tak, ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody ktoré ju viedli k presťahovaniu (čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia). Úmysel žalobcu a dôvod jeho odchodu do zahraničia nie sú relevantné, keďže postup podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade pokiaľ aj po zvážení kritérií uvedených v ods. 1 tohto článku by zostala otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená, čo však nie je prípad žalobcu. Dôvod odchodu do zahraničia nie je rozhodujúcou skutočnosťou preukazujúcou miesto bydliska dotknutej osoby a na uvedené je možné nahliadať len ako na doplňujúcu skutočnosť, ktorá môže byť zohľadnená v prípade pochybností o mieste bydliska. Vzhľadom na zachovanie efektívnosti, hospodárnosti, ale i rýchlosti konania, žalovaná nepovažuje za nutné v každom prípade, v ktorom žiadateľ o dávku v nezamestnanosti preukáže v posudzovanom období poistenie v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho združenia voľného obchodu, žiadať príslušnú zahraničnú inštitúciu o stanovisko a o jej názor na bydlisko dotknutej osoby. Koordinačné predpisy Európskej únie neobsahujú nástroje na vynútenie súčinnosti príslušných zahraničných inštitúcií. Žalovaná zdôraznila, že v predmetnej veci nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu príslušnou švajčiarskou inštitúciou a žalovanou. Švajčiarska inštitúcia bydlisko žalobcu neposudzovala, pretože na to nemala žiaden právny dôvod. Žalovaná ako aj orgán verejnej správy prvého stupňa zvolili priamu aplikáciu kritérií v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Žalovaná poukázala na str. 4 až 5 napadnutého rozhodnutia a tiež na posúdenie bydliska žalobcu zo strany orgánu verejnej správy prvého stupňa v prvostupňovom rozhodnutí. Skutkové okolnosti prípadu žalobcu nesporne preukazujú, že žalobca nezískal pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti obdobie poistenia uvedené podľa § 104 Zákona o sociálnom poistení podľa slovenských právnych predpisov, pretože žalobca bol naposledy zamestnaný a sociálne poistený na území Švajčiarska do decembra 2022, takže podliehal podľa čl. 2 základného nariadenia jeho koordinačným pravidlám. Žalovaná sa nestotožnila s argumentáciou žalobcu, že sa pravidlo zachovania bydliska a pevných väzieb vyhodnocuje aj v prípade, keď ide o vyplatenie slovenskej dávky v nezamestnanosti v prospech osoby, ktorá splnila požadovanú dobu slovenského poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov. Ak sa stane nezamestnanou osoba poistená v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy a požiada o dávku v nezamestnanosti, po splnení zákonných podmienok je jej táto dávka priznaná a vyplácaná zo systému sociálneho poistenia, do ktorého dlhodobo finančne prispievala zo svojho príjmu a výška tejto dávky je priamo závislá od výšky dosahovaného príjmu, t.j. dosiahnutá doba poistenia v nezamestnanosti na Slovensku sa automaticky zohľadní do celkovej doby poistenia bez skúmania inštitútu posúdenia miesta bydliska (centra záujmov). Nezamestnané osoby, ktoré v posudzovanom období dosiahli dobu poistenia len na území Slovenska si o dávku v nezamestnanosti nemôžu požiadať v inom členskom štáte Európskej únie, resp. Európskeho združenia voľného obchodu, ale len na území Slovenskej republiky. Inštitút posúdenia miesta bydliska sa uplatňuje iba v prípade, ak dotknutá osoba v posudzovanom období dosiahla dobu poistenia na území iného členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho združenia voľného obchodu a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku nezískala obdobie poistenia podľa slovenských právnych predpisov. V prípade automatického zohľadnenia miesta bydliska na Slovensku u osôb poistených v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho združenia voľného obchodu, by bola dotknutým osobám priznaná dávka v nezamestnanosti zo systému sociálneho poistenia, na ktorom sa vôbec, prípadne len v zanedbateľnej miere podieľali, a to vo výške závisiacej od príjmu, ktorý dosahovali v zahraničí, čo je zvyčajne nepomerne vyššia suma ako dosahujú zamestnanci na Slovensku. K poukazu žalobcu na rozhodovaciu prax žalovanej, žalovaná uviedla, že o každom uplatnenom nároku na dávku v nezamestnanosti rozhoduje príslušná organizačná zložka Sociálne poisťovne individuálne v samostatnom konaní a vo vzťahu ku konkrétnemu účastníkovi konania

a tento postup nie je možné zovšeobecniť, pretože v každom konaní je dôkazná situácia iná. Žalovaná poukázala aj na Rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prípadne Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, a to sp. zn. 6Ssk/49/2022 zo dňa 28. 02. 2023, sp. zn. 7Sžsk/53/2021 zo dňa 25. 10. 2022, sp. zn. 9Sžsk/40/2021 zo dňa 25. 10. 2022, sp. zn. 7Ssk/96/2021 zo dňa 21. 09. 2022, sp. zn. 7Sžsk/12/2021 zo dňa 21. 09. 2022, sp. zn. 7 Sžsk/92/2020 zo dňa 21. 09. 2022, sp. zn. 7Sžsk/50/2021 zo dňa 09. 02. 2022, sp. zn. 9Sžsk/88/2020 zo dňa 30. 11. 2021, sp. zn. 9Sžsk/19/2021 zo dňa 30. 11. 2021, sp. zn. 7Sžsk/91/2020 zo dňa 30. 06. 2021, sp. zn. 1Sžsk/1/2020 zo dňa 08. 12. 2020, sp. zn. 9Sžsk/90/2019 zo dňa 25. 11. 2020, sp. zn. 1 Sžsk/38/2017 zo dňa 27. 11. 2018, sp. zn. 1Sžso/26/2016 zo dňa 30. 01. 2018, sp. zn. 10Sžsk/5/2016 zo dňa 13. 12. 2017, v zmysle ktorých sa sudy stotožnili s právnym názorom Sociálnej poisťovne ohľadne bydliska. Žalovaná zotrvala na návrhu na zamietnutí správnej žaloby žalobcu. Duplika žalovanej bola doručená žalobcovi na vedomie.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

10. Správny súd v Banskej Bystrici ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 3 SSP vec prejednal v súlade s § 107 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania, pretože ústne pojednávanie žiaden z účastníkov konania nenavrhol a jeho nariadenie si nevyžiadal ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP. Správny súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli správneho súdu a na webovej stránke súdu dňa 16. 12. 2024 v súlade s § 137 ods. 4 SSP. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 07. 01. 2025 v súlade s § 137 SSP.

11. Predmetom preskúmvacieho konania je rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa o nepriznaní nároku žalobcovi na dávku v nezamestnanosti. Správny súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutia Sociálnej poisťovne, vrátane postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, a to nielen v rozsahu a z dôvodov správnej žaloby, ale v celom rozsahu (§ 203 ods. 2 SSP), pričom dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

12. Podľa ust. § 104 ods. 1 a 6 Zákona o sociálnom poistení (1) Poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.
(6) Rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

13. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia na účely tohto nariadenia: "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

14. Podľa čl. 3 ods. 1 písm. h) základného nariadenia toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

15. Podľa čl. 61 ods. 1 základného nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

16. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky: - doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia, - doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo - doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

17. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 (úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát

a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska), poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

18. Podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať: a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov; b) situáciu dotknutej osoby vrátane: i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb; iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti; iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov; v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná; vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

19. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

20. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná rozsudkom ju zamietne.

21. Správny súd úvodom uvádza, že podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu. Jeho úlohou je preskúmať ich rozhodnutia, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok, vymedzených správnu žalobou, rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Úlohou správneho súdu je posudzovať, či si orgán verejnej správy zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej správy predchádzajúceho vydaniu rozhodnutia (záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo32/2014 zo dňa 28. 09. 2015).

22. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím alebo opatrením, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do práv a oprávnených záujmov fyzických osôb. Správny súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj orgánu verejnej správy prvého stupňa a tiež konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo a dospel k záveru, že oba orgány verejnej správy postupovali v súlade s platnou právnou úpravou, a preto aj preskúmané rozhodnutia sú vecne správne a zákonné. Podľa názoru správneho súdu v administratívnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a z neho bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa správny súd stotožňuje. Preskúmané rozhodnutia svojim odôvodnením spĺňajú požiadavky na úplné a zrozumiteľné rozhodnutie orgánu verejnej správy v rámci právomoci im zákonom vymedzenej. Rozhodnutia orgánov verejnej správy vychádzajú z obsahu administratívneho spisu a správny súd nezistil žalobcom uvádzané dôvody pre zrušenie rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa § 191 ods. 1 písm. c), d) a e) SSP. Správny súd zároveň nezistil nad rozsah správnej žaloby také skutočnosti, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie správnu žalobou napadnutých rozhodnutí pre ich nezákonnosť.

23. Medzi účastníkmi správneho súdneho konania bolo sporné, či okolnosti pobytu žalobcu vo Švajčiarsku pri ich komplexnom vyhodnotení možno alebo nemožno považovať za svedčiace o zachovaní jeho bydliska a centra záujmov na území Slovenska ako štátu pôvodu, pričom preukazovanie zachovania bydliska je potrebné hodnotiť najmä počas výkonu posledného zamestnania žalobcu vo Švajčiarsku.

24. Z obsahu súdneho spisu ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej mal správny súd preukázané, že:

24.1 žalobca na predpísanom tlačive dňa 11. 01. 2023 požiadal o dávku v nezamestnanosti (z predmetného tlačiva vyplýva, že žalobca bol od 01. 01. 2023 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie; od 17. 03. 2017 do 31. 07. 2018 bol zamestnaný vo Švajčiarsku u zamestnávateľa Lenac Personal a od 01. 08. 2018 do 31. 12. 2022 bol zamestnaný vo Švajčiarsku u zamestnávateľa Blumer – Lehmann AG),

24.2 orgán verejnej správy prvého stupňa rozhodnutím vydaným dňa 22. 05. 2023, Číslo: XXXX/XXXX-XX-XXX žiadosti žalobcu o dávku v nezamestnanosti nevyhovel z dôvodu, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca si nezachoval centrum záujmov a bydlisko vo vzťahu k Slovenskej republike, 24.3 na odvolanie žalobcu žalovaná ako druhostupňový (odvolací) orgán verejnej správy tu preskúmaným rozhodnutím zo dňa 15. 08. 2023 odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie (žalovaná sa stotožnila so závermi, ku ktorým dospel orgán verejnej správy prvého stupňa s tým, že celková dĺžka pobytu žalobcu v zahraničí prerušovane takmer 10 rokov, stabilná pracovná situácia vo Švajčiarsku, prioritná, dlhodobá a opakovaná orientácia na zahraničný pracovný trh, poberanie nemocenského zo švajčiarskeho sociálneho systému, stabilná a primeraná bytová situácia v zahraničí, daňová povinnosť na území Švajčiarska, dlhodobé zdržiavanie sa, bývanie a trávenie pracovného času aj mimo pracovného času vo Švajčiarsku preukazujú vytvorenie a prenesenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania na území Švajčiarska).

25. Skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdili, že žalobca odišiel pracovať do Švajčiarska v marci roku 2017, bol rozvedený, bezdetný a na Slovensko sa vrátil v decembri 2022, pričom vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov žalobca uviedol, že sa na Slovensko vracal každý tretí mesiac na 2 – 3 týždne vlastným autom, resp. prepravcom, pričom uvedené čiastočne zdokladoval (čestnými prehláseniami matky, družky, výpismi z účtu a výsledkami testov na COVID 19 pred vycestovaním). U posledného zamestnávateľa Blumer – Lehmann AG pracoval od 01. 08. 2018 do 31. 12. 2022 na dobu neurčitú ako tesár (čo nenasvedčuje dočasnej povahe pobytu žalobcu vo Švajčiarsku), pracovný pomer bol ukončený podľa tvrdenia žalobcu uvedeného vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo strany žalobcu ako zamestnanca (t.j. z vlastnej vôle žalobcu). Práca, ktorú žalobca pre spomenutého zamestnávateľa vykonával vo Švajčiarsku nemala charakter turnusovej práce a v súvislosti s týmto zamestnaním na území Švajčiarska bol žalobca nepretržite poistený. Z administratívneho spisu taktiež nevyplýva, že by sa žalobca v dotknutom období pokúšal hľadať si na Slovensku nejaké pracovné príležitosti. V čase od 20. 10. 2022 do 31. 12. 2022 žalobca poberal nemocenské dávky zo švajčiarskeho sociálneho systému. Vo Švajčiarsku býval v nájomnom byte, pričom ubytovanie zmenil jedenkrát počas svojho pôsobenia vo Švajčiarsku. Žalobca vo Vyhlásení v bode 6. Bytová situácia v členskom štáte EÚ/ na území SR nešpecifikoval, či v inom členskom štáte EÚ (v danom prípade vo Švajčiarsku) býval sám alebo s viacerými osobami ani dĺžku nájomného vzťahu. Nemožno preto súhlasiť s námietkami žalobcu, že orgány verejnej správy nezisťovali akého charakteru bolo bývanie žalobcu vo Švajčiarsku, či nájomný byt užíval sám alebo spoločne s inými osobami či predmetné bývanie malo trvalejší, súkromný charakter, naznačujúci záujem na vytvorení trvalého bývania a vlastného mimo-pracovného zázemia alebo sa jednalo o spoločné bývanie viacerých osôb bez rodinných väzieb, prechodného či dočasného charakteru. Sám žalobca vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov nijako nešpecifikoval svoju bytovú situáciu vo Švajčiarsku (neuviedol či býval sám, či s viacerými osobami) a obmedzil sa na tvrdenie, že býval v nájme/podnájme. Žalobca mohol podľa § 196 ods. 6 Zákona o sociálnom poistení navrhnuť dôkazy vo vzťahu k jeho bytovej otázke vo Švajčiarsku, pričom pri podaní Vyhlásenia uviedol, že predložil všetky doklady, ktoré sú mu známe a ktorými disponuje, na preukázanie zachovania centra záujmov. Žalobca tak mal možnosť prispieť k tomu, aby žalovaná v administratívnom konaní zistila všetky vyššie uvedené namietané skutočnosti, ktoré sám žalobca považuje za rozhodné, pričom žalobca takto nepostupoval a vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov uviedol len to, že vo Švajčiarsku býval v nájme/podnájme, ktorý počas pobytu zmenil jedenkrát. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca počas svojho života vo Švajčiarsku využíval (ako uviedol v správnej žalobe) prenajatý byt, možno tento spôsob bývania podľa názoru správneho súdu považovať za dostatočne adekvátny a bytovú situáciu žalobcu za stabilnú. Predovšetkým pod stabilitou netreba rozumieť len vlastníctvo nehnuteľnosti, v dôsledku čoho pre určenie bydliska nie je určujúce, či osoba býva v nehnuteľnosti, ktorú vlastní alebo ktorú má v nájme/podnájme. Takisto nie je rozhodujúce, či osoba býva sama alebo spoločne s inými osobami, pretože spoločné bývanie je u osôb, ktoré nemajú rodinu (čo je i prípad žalobcu, ktorý je rozvedený, bezdetný a vo Švajčiarsku sa nezdržiaval so žiadnou blízkou osobou), no žijú a pracujú v mestách v zahraničí, kvôli šetreniu nákladov, bežné. Zhodnotením

bytovej situácie žalobcu v posudzovanom období tak možno konštatovať, že táto svedčí v prospech zachovania jeho bydliska vo Švajčiarsku.

26. Žalobca v priebehu administratívneho ako aj súdneho konania tvrdil, že na Slovensku má silné citové, rodinné a osobné väzby a žijú mu tu rodičia, ktorým počas svojich návratov na Slovensko pomáhal, sestra s rodinou a žalobcoví priatelia a má tu družku, pričom počas pobytu na Slovensku sa zdržiaval vo svojej nehnuteľnosti – rodinnom dome, kde býval aj po návrate na Slovensko. Skutočnosť, že žalobca počas svojich návratov na Slovensko pomáhal svojim rodičom neznamena, že boli rodičia žalobcu odkázaní na starostlivosť žalobcu a môže to vysvetľovať výlučne dĺžku pobytu žalobcu na Slovensku (2 – 3 týždne raz za 3 mesiace), avšak uvedené nevylučuje to, že si žalobca na čas svojho pracovného pôsobenia vo Švajčiarsku premiestnil stredisko svojich záujmov práve tam. Vo vzťahu k rodičom žalobcu správny súd uvádza, že pre účely posúdenia zachovania rodinných väzieb rodičia nie sú blízkymi osobami. Podľa čestného prehlásenia matky žalobcu A. B. zo dňa 24. 04. 2023, ktoré je súčasťou administratívneho spisu, žalobca pracoval 6 rokov vo Švajčiarsku a chodil domov od roku 2017 každý tretí mesiac, pričom v čase svojho pobytu na Slovensku mal byť rodičom nápomocný v tom, že robil nákupy, robil to, čo bolo potrebné doma a v záhrade a chodil k lekárovi. V prípade žalobcu teda nič nenasvedčovalo tomu, že by jeho vzťah k rodičom bol na úrovni zásadnej odkázanosti, ktorá by bola nezlučiteľná s čo i len dočasným faktickým prenesením bydliska žalobcu do Švajčiarska.

27. Pokiaľ žalobca poukazoval na svoj vzťah s družkou od septembra 2020 a nesúhlasil s vyhodnotením intenzity daného vzťahu orgánmi verejnej správy vo väzbe na posudzovanie jeho rodinného stavu a rodinných väzieb, správny súd konštatuje, že z čestného prehlásenia žalobcovej družky - pani F. F. zo dňa 09. 05. 2023, ktoré je súčasťou administratívneho spisu vyplýva len to, že menovaná trávila spolu so žalobcom v jeho dome čas vždy, keď bol žalobca na Slovensku na 3 týždne, pričom z obsahu čestného prehlásenia nevyplýva, že by sa družka žalobcu podieľala na chode spoločnej domácnosti a ani to, že by mala so žalobcom identické bydlisko. Vzťah druhu a družky nemá z hľadiska posudzovania situácie žalobcu právnu relevanciu. Pokiaľ ide o rodinné väzby správny súd uvádza, že toto kritérium sa týka len rodinných príslušníkov, t.j. manžela/manželky, neplnoletých detí a nezaopatrených detí, ktoré dosiahli vek plnoletosti (čl. 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia). Stanovisko žalovanej vo vzťahu k vyhodnoteniu väzby žalobcu a jeho družky preto nemožno považovať za diskriminačné. Vo vzťahu k žalobcovej sestre s rodinou a k priateľom žalobcu správny súd v nadväznosti na vyššie uvedené konštatuje, že pre účely posúdenia zachovania rodinných väzieb títo nie sú blízkymi osobami.

28. Žalobca tiež namietal, že nedošlo k zisťovaniu stanoviska príslušnej švajčiarskej inštitúcie, t.j. či medzi žalovanou a švajčiarskou inštitúciou došlo alebo nedošlo k dohode vo veci určenia bydliska žalobcu. Správny súd prvotne uvádza, že uplatnenie si nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte inom ako v štáte posledného zamestnania, je výnimkou z pravidla, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania (podľa zásady „lex loci laboris“), a to aj vtedy, keď sa plánuje presťahovať alebo vrátiť do svojej domovskej krajiny. Jednotlivé členské štáty môžu mať vnútroštátne predpisy, ktoré stanovujú ďalšie podmienky pre pobyt a uplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti po skončení práce. Súčasťou zásady „lex loci laboris“ je to, že poistenec musí prijať aj tieto podmienky po skončení práce v krajine, v ktorej odvádzal odvody a zariadiť si osobné záležitosti tak, aby splnil tieto podmienky, ak chce poberať dávku v nezamestnanosti v tomto členskom štáte. Neuplatnenie dávky v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania nemôže byť kompenzované požadovaním dávky v nezamestnanosti v členskom štáte, do ktorého sa poistenec odsťahuje a má úmysel ďalej v ňom žiť a pracovať, a to ani keď má poistenec vzťah k tomuto štátu, má tu rodičov, sestru, družku, priateľov či vlastnú nehnuteľnosť, ako tomu je v prípade žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené poukaz žalobcu v správnej žalobe na jeho komplikovanú osobnú situáciu po utrpenom úraze nohy vzhľadom na čo sa rozhodol ukončiť svoj pracovný pomer vo Švajčiarsku a požiadal o dávku v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky, vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú argumentáciu.

29. Cieľom základného nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Koordinačné predpisy všeobecne určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaný mal uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve ukončil zamestnanie. V takýchto prípadoch sa žiadosť o dávku v nezamestnanosti posudzuje podľa právnych predpisov príslušnej krajiny. Keď nezamestnaný požiada

o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v súlade s koordinačnými predpismi povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len v prípade zachovania pevných väzieb a bydliska v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti.

30. Správny súd uvádza, že administratívny spis obsahuje v slovenskom jazyku znejúce formuláre U002 (osvedčujúci dosiahnuté doby poistenia žalobcu vo Švajčiarsku) a U004 (osvedčujúci hrubý príjem žalobcu vo Švajčiarsku). Formuláre vypracované inštitúciou Public Unemployment of Canton St. Gallen (identifikácia inštitúcie: CH:4ALK17) boli doručené orgánu verejnej správy prvého stupňa dňa 18. 04. 2023. V predmetnej veci nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu príslušnou švajčiarskou inštitúciou a žalovanou. V tomto prípade správny súd nekonštatuje, že vec bola sporná, pokiaľ ide o hodnotenie bydliska (centra záujmov) žalobcu počas tak dlhého obdobia trvania poistného vzťahu k Švajčiarsku. Štát posledného zamestnania (Švajčiarsko), je štátom kde má zamestnanec právo požadovať o dávku v nezamestnanosti, v domovskej krajine len v prípade, ak si v tejto ponechal centrum záujmov, pričom toto nebolo v administratívnom konaní preukázané. V danej veci si žalobca nárok na dávku v nezamestnanosti vo Švajčiarsku neuplatnil, čo nebolo sporné (nárok bol uplatnený v Sociálnej poisťovni, pobočka Žiar nad Hronom). Vo veci posúdenia bydliska žalobcu tak nejde o spor inštitúcií, pretože príslušná švajčiarska inštitúcia nemala dôvod posudzovať bydlisko žalobcu a centrum jeho záujmov, keďže si dávku neuplatnil. Švajčiarska inštitúcia potvrdila dobu trvania poistného vzťahu žalobcu v inom členskom štáte (Švajčiarsku). Nakoľko neexistoval spor inštitúcií o posúdení bydliska volila žalovaná priamu aplikáciu kritérií stanovených v článku 11 ods. 1. V danej veci bolo možné podľa správneho súdu rozhodnúť aj bez stanoviska príslušnej švajčiarskej inštitúcie a to bez toho, že by tým došlo k porušeniu povinnosti orgánov verejnej správy náležite zistiť skutkový stav veci. Žalovaná v tejto spojitosti na str. 6 napadnutého rozhodnutia poukázala na to, že žalobca v odvolaní uviedol, že po ukončení posledného pracovného pomeru v štáte posledného zamestnania dňom 31. 12. 2022 tvrdil, že nebolo možné sa zaevidovať na príslušnom švajčiarskom úrade práce zo zdravotných dôvodov (t.j. poukázala na neuplatnenie dávky v nezamestnanosti vo Švajčiarsku žalobcom) a v nadväznosti na to ďalej uviedla, že ak „nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku nezamestnanosti.“

31. Správny súd v súvislosti s námietkou žalobcu, že žalovaná neskúmala skutočné dôvody pracovnej činnosti žalobcu v zahraničí a tiež dôvody, ktoré ho viedli k návratu na územie Slovenskej republiky s poukazom na to, že žalobca vycestoval za prácou preto, lebo sa chcel o seba postarať sám vlastnou prácou, pričom jeho úmyslom nebolo trvalé usadenie sa mimo územia Slovenskej republiky, správny súd uvádza, že túto vyhodnotil ako irelevantnú. Dôvody pracovnej činnosti žalobcu v zahraničí či dôvody návratu na Slovensko neboli pre prejednávanú vec relevantné, keďže postup podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia (kladúci dôraz na úmysel osoby) prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, pokiaľ aj po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku, zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (napríklad Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžsk/5/2016 zo dňa 13. 12. 2017). V konaní žalobcu o dávku v nezamestnanosti bolo jednoznačne preukázané, že tento si centrum záujmov na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca vo Švajčiarsku nezachoval. Keďže o mieste bydliska žalobcu na základe uplatnenia relevantných objektívnych kritérií v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevznikli pochybnosti, nebol dôvod na aplikáciu čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia a skúmať úmysel žalobcu.

32. Pokiaľ žalobca namietal, že orgány verejnej správy nevyhodnotili vlastníctvo nehnuteľnosti (rekonštruovaného rodinného domu) žalobcom na Slovensku v celkovom kontexte spolu so všetkými skutočnosťami podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, správny súd vyhodnotil predmetnú žalobnú námietku za nedôvodnú. Samotná skutočnosť, že žalobca vlastní na Slovensku nehnuteľnosť - rodinný dom, ešte nepostačuje na prijatie záveru o tom, že centrum záujmov zostalo žalobcovi zachované na Slovensku. Vlastníctvo nehnuteľnosti (resp. vo všeobecnosti akéhokoľvek majetku) nemôžu same osebe svedčiť o zachovaní bydliska v určitom štáte, pretože právo Európskej únie v zásade dovoľuje takýmto spôsobom nadobúdať majetok v ktoromkoľvek štáte a nie je ani neobvyklé, že občania s bydliskom v jednom štáte udržiavajú napr. prázdninové či víkendové sídla v inom štáte (Rozsudok Najvyššieho

správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/39/2022 zo dňa 26. 04. 2023, bod 15.). Žalovaná sa so skutočnosťou vlastníctva nehnuteľnosti žalobcom na Slovensku a nákladmi s ňou spojenými vysporiadala na str. 7 - 8 napadnutého rozhodnutia. Súčasne vo vzťahu k postupnej rekonštrukcii rodinného domu žalobcom na str. 5 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že táto skutočnosť spolu s inými, ktoré žalobca uviedol ako väzbu k Slovensku nie je tak silná, než celková dĺžka pobytu žalobcu v zahraničí, stabilná pracovná situácia vo Švajčiarsku, orientácia na zahraničný pracovný trh, poberanie nemocenského zo švajčiarskeho sociálneho systému, stabilná a primeraná bytová situácia v zahraničí, daňová povinnosť na území Švajčiarska. Nemožno potom konštatovať, že žalovaná vlastníctvo rodinného domu žalobcom a starostlivosť oň odignorovala. Súčasne správny súd konštatuje, že návrat žalobcu do rodinného domu za skutkových okolností v danej veci môže preukazovať nanajvýš nové založenie centra záujmov na Slovensku, po predchádzajúcom pretrhnutí väzieb so Slovenskom a prenesení centra záujmov na niekoľko rokov do Švajčiarska.

33. Žalobca namietal i to, že sa žalovaná bližšie nezaoberala jeho záujmovou činnosťou (chovom hospodárskych zvierat). Správny súd uvádza, že v rámci posudzovania situácie žalobcu v zmysle čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla i nájomnú zmluvu, a teda z uvedeného vyplýva, že sa zaoberala i skutočnosťou chovu hospodárskych zvierat. Pokiaľ žalobca namietal rozsah v akom sa žalovaná predmetnou skutočnosťou zaoberala, správny súd konštatuje, že vady skutkových zistení, o ktoré boli opreté rozhodovacie dôvody orgánov verejnej správy nezistil a samotná nepreskúmateľnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy pre nedostatok dôvodov je zásadne založená na nedostatku dôvodov skutkových, nie na čiastkových nedostatkoch odôvodnenia rozhodnutia. Navyše správny súd pre úplnosť dodáva, že z obsahu k odvolaniu žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu pripojenej Nájomnej zmluvy č. 9/2022 zo dňa 16. 11. 2022 vyplýva, že táto bola uzatvorená medzi mestom Nová Baňa ako prenajímateľom pozemkov a žalobcom ako nájomcom pozemkov za účelom užívania pozemkov na poľnohospodárske účely – chov oviec a kôz s platnosťou od 01. 01. 2023, pričom posudzovaným obdobím je obdobie štyroch rokov pred zaradením žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. obdobie od 01. 01. 2019 do 31. 12. 2022.

34. Podľa názoru správneho súdu žalovaná v dostatočnom rozsahu posúdila kritériá v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ktoré dôsledne vyhodnotila a toto vyhodnotenie dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnila. Zo zistených skutočností a okolností veci správny súd považoval za preukázané, že žalobca počas jeho posledného zamestnania zvyčajne býval vo Švajčiarsku a predpokladané väzby so Slovenskom na základe kritérií v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia si nezachoval, keď v rozhodnom období mal centrum záujmov vo Švajčiarsku, kde sa počas výkonu zamestnania dlhodobo zdržiaval, na bývanie využíval prenajatý byt (forma bývania nie je v daných podmienkach vo Švajčiarsku ničím neštandardným), trávil tam svoj pracovný aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody a dane. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že žalobca sa raz za 3 mesiace na 2-3 týždne vracal na Slovensko, kde žijú jeho rodičia, sestra s rodinou, družka a priatelia a ani skutočnosť, že na Slovensku je vlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu, ktorú rekonštruoval. Osoba, ktorá sa presťahuje do inej krajiny bez zachovania akýchkoľvek podstatných väzieb vo svojej krajine pôvodu, sa už nemôže považovať za osobu, ktorá v nej má bydlisko, aj keď sa do danej krajiny plánuje vrátiť. Len sama okolnosť, že osoba považuje určitý štát za svoje bydlisko, nemôže prevážiť nad objektívnymi kritériami vymedzenými v ustanovení. „Centrum záujmov osoby sa musí posudzovať vždy v danom konkrétnom období a samotné jej plány na jeho prípadnú budúcu zmenu nemôžu byť pre jeho posúdenie rozhodujúce. Preto okolnosť, že osoba od počiatku poníma svoj pobyt v určitom mieste ako dočasný (hoci o jeho presnom trvaní nemá predstavu), takisto nevylučuje záver, že počas pobytu má v tomto štáte centrum svojich záujmov“. (Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/47/2022 zo dňa 26.04.2023).

35. Pokiaľ žalobca poukazoval na jeho starostlivosť o nehnuteľnosť na Slovensku a úhradu nákladov s ňou spojených (úhrada dane z nehnuteľnosti, poplatku za komunálny odpad, nákladov na energie, internet), správny súd uvádza, že uvedené skutočnosti nemajú význam pre určenie bydliska. Ide o bežné náklady spojené s vlastníctvom akéhokoľvek majetku, nech sa nachádza kdekoľvek. Existencia daňových povinností a poplatkových povinností spojených s vlastníctvom majetku vyplýva z príslušnej legislatívy a neviaže sa na posúdenie otázky bydliska, resp. centra záujmov podľa koordinačných nariadení. Rovnako bez právneho významu z hľadiska čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia je i čerpanie pôžičky žalobcom za účelom expedície do Himalájí. Uvedená skutočnosť spočívajúca vo

využití finančného produktu (pôžičky) v Slovenskej republike nemá s centrom záujmov a bydliskom súvis, keďže nemožnosť využitia pôžičky na žalobcom uvádzaný účel (expedícia) v mieste, kde sa žalobca počas výkonu činnosti zamestnanca v rozhodnom období zdržiaval (Švajčiarsko) nebola žalobcom ani tvrdená a ani preukázaná. Predmetný finančný produkt možno využiť kdekoľvek.

36. Pokiaľ žalobca v správnej žalobe namietal, že občan členského štátu sa nemôže ocitnúť v situácii bez zabezpečenia vlastným domovským štátom, pokiaľ v ňom stále má nielen majetkové, ale aj spoločenské väzby, správny súd uvádza, že zmyslom ochrany koordinovaných nariadení nie je, aby osoba mala vždy nárok na určitú dávku; cieľom je napomáhanie voľnému pohybu osôb tým, aby osoby, na ktoré sa tieto nariadenia vzťahujú, vždy podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu.

37. Žalobca v správnej žalobe poukazoval v súvislosti s riešením otázky centra záujmov na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17. 02. 1977 č. C 76 - 76 – Silvana di Paolo proti Office de l'emploi. Správny súd uvádza, že Súdny dvor Európskej únie vo svojej judikatúre vyslovil záver, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko, no táto domnienka je vyvrátená (Rozsudok z 08. 07. 1992 vo veci C-102/91, G., ods. 22, ale aj skorší Rozsudok zo 17. 02. 1977 vo veci 76/76, Di Paolo v. Office National de l'Emploi, ods. 17 až 20). Ako už správny súd uviedol otázka zachovania bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky bola orgánmi verejnej správy vyhodnotená v zmysle kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia a v tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že domnienka bydliska žalobcu v rozhodnom období vo Švajčiarsku nebola vyvrátená. Žalobca poukazoval i na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/35/2012 a sp. zn. 9Sžsk/2/2020. Správny súd uvádza, že závery prijaté Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jednotlivých veciach sú do značnej miery ovplyvnené osobitosťou každej konkrétnej veci, preto ich prevzatie a aplikácia na predmetnú vec bez ďalšieho, t.j. bez toho, aby žalobca v prvom rade ozrejmil ich právny a skutkový základ a súvislosť s prejednávanou vecou, nie je prijateľné.

38. Vo vzťahu k žalobnej námietke, v rámci ktorej žalobca poukázal na doterajšiu prax žalovanej, keď žalovaná nárok na dávku v nezamestnanosti v iných obdobných prípadoch nepochybne priznala, správny súd uvádza, že predmetná žalobná námietka je všeobecná, nekonkrétna a neumožňuje tak súdny prieskum. Žalobca neidentifikoval prípady rozhodnutí orgánov verejnej správy o tvrdenom priznaní nároku na dávku v nezamestnanosti žiadateľovi o dávku, ktorých skutkový a právny základ by bol totožný s prejednávanou vecou žalobcu. Za nedôvodnú považoval správny súd aj žalobnú námietku žalobcu, ktorou namietal, že žalovaná opomenula uviesť, že v zahraničí zotrval po dobu 10 rokov v rámci posledných 20 rokov. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazovala na opätovné odchody žalobcu do zahraničia v priebehu viacerých rokov (od novembra 2002 do marca 2004 v Taliansku, od novembra 2012 do decembra 2012 a opäť od februára 2013 do septembra 2015 v Rakúsku a od marca 2017 do decembra 2022 vo Švajčiarsku, t.j. celkovo opakovane (prerušovane) takmer 10 rokov). Za takéhoto stavu správny súd považuje závery orgánov verejnej správy o nezachovaní centra záujmu žalobcu na území Slovenskej republiky za správne, a to i za situácie, že žalobca opätovnými odchodmi do zahraničia v priebehu viacerých rokov deklaroval prioritnú, dlhodobú a opakujúcu sa orientáciu na zahraničný pracovný trh.

39. Žalobná námietka týkajúca sa nedostatočne zisteného skutkového stavu veci nebola vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dôvodná, pretože nemala oporu v relevantnej právnej úprave i vo vykonanom dokazovaní orgánmi verejnej správy. Dostatočne zistený skutkový stav bol orgánmi verejnej správy logicky vyhodnotený a aj riadne právne posúdený. V podrobnostiach správny súd odkazuje na zhodnotenie jednotlivých okolností samostatne ako aj vo vzájomnej súvislosti v rozhodnutiach orgánov verejnej správy, ktorých podstatné závery sú zachytené aj v konštatlačnej časti tohto rozsudku. Rovnako námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovanej pre nedostatok dôvodov nebola dôvodná, pretože nemala oporu v obsahu preskúmaného rozhodnutia. Rozhodnutie sa považuje za nedostatočne odôvodnené, ak z jeho obsahu nie je zjavné, aké úvahy viedli orgán verejnej správy pri hodnotení dokazovania alebo pri právnom posúdení veci. Nedostatok dôvodov znamená absolútny nedostatok odôvodnenia, ale aj to, že rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli orgán verejnej správy k rozhodnutiu. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je zásadne založená na nedostatku dôvodov skutkových, pričom musí ísť o vady skutkových zistení, o ktoré boli opreté rozhodovacie dôvody. Požiadavky na obsah odôvodnenia rozhodnutia orgánov verejnej správy vo veciach sociálneho

zabezpečenia sú upravené v § 209 ods. 4 Zákona o sociálnom poistení. Z neho vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, úvahy, ktorými bol orgán verejnej správy vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Preskúmaním rozhodnutia žalovanej správny súd zistil, že vadou nepreskúmateľnosti toto rozhodnutie netrpí, pretože obsahuje skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, obsahuje všetky skutkové zistenia, ku ktorým žalovaná, resp. orgán verejnej správy prvého stupňa v priebehu administratívneho konania dospeli a ktoré vlastnou úvahou logicky a v súlade s ich obsahom vyhodnotili pre prijaté skutkové závery. Žalovaná tiež uviedla úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala, pretože aplikáciu právnych predpisov, na základe ktorých rozhodla, odôvodnila preukázanými skutočnosťami.

40. Správny súd po preskúmaní rozhodnutia žalovanej, ako aj orgánu verejnej správy prvého stupňa dospel k záveru, že tieto rozhodnutia sú zákonné, vydané v súlade s právnou úpravou, ktorú orgány verejnej správy citovali. Podľa správneho súdu žalovaná vec správne právne posúdila, náležite sa vysporiadala s odvolacími námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie riadne odôvodnila. Konštatujúc, že v danom prípade správny súd nevidel dôvody pre zrušenie správnu žalobou napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy, správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa ust. § 190 SSP zamietol.

41. O náhrade trov konania rozhodol správny súd tak, že žiadnemu z účastníkov konania trovy nepriznal, a to z dôvodu, že žalobca v konaní nemal úspech, a preto mu nepatrí náhrada trov konania v zmysle § 167 ods. 1 SSP a contrario. Žalovaná bola síce v konaní úspešná, avšak správny súd aplikujúc ustanovenie § 168 SSP nezistil žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by bolo možné spravodlivo žiadať od žalobcu, aby žalovanej uhradil vzniknuté trovy v súvislosti s týmto súdnym konaním.